BURUIENI

NUMARUL DOI •

FEBRUARIE 2013

patria noastra e
lumea intreaga
legea noastra e
Libertatea!

despre granite, imigranti, anti-fascism, organizare, zone autonome si copii salbatici

Iata si a doua serie de buruieni. A trecut ceva vreme de la prima aparitie. Intre timp s-au intamplat multe in spatiul ocupat de statul numit romania. Studentii au ocupat universitati, mii de oameni au ocupat piete si spatii publice, activistele de la Rosia Montana au tinut flacara sus, au fost festivaluri, tabere, discutii, au aparut noi reviste... Oricine poate vedea ca oamenii din ro incep sa se miste, sa puna intrebari sistemului, si sa se revolte atunci cand nu le convine raspunsul.

Aceasta a doua serie de buruieni e dedicata acestor oameni. In special, e dedicata tuturor celor care au tinut pumnul strans si au luptat pana acum impotriva nedreptatilor sistemului in care traim. E dedicata celor care inca de acum mai bine de zece ani au inceput sa agite, sa protesteze, sa scrie, sa strige, sa cante, sa organizeze. Celor care au facut proteste anti-razboi si anti-nato; celor care au facut actiuni impotriva corporatiilor; celor care au organizat impotriva regimurilor de detentie impus imigrantilor; celor care au scris si strigat impotriva patriarhatului si al tuturor nedreptatilor care se comit in numele distinctiei dintre barbat si femeie; celor care au fost in solidaritate cu muncitorii, cu cei exploatati, cu cele batute, cu cei inchisi, cu cele aruncate pe strazi. Respect pentru cei si cele care care au tinut flacara anarhiei aprinsa in teritoriul ro!

'Celor ce-au incercat candva din rasputeri
sa sparga zidul acestei taceri'

'Poate pe prea putini v-am cunoscut
Dar stim prea bine ca voi existati
Credem ca si voi ati facut ce ati putut
Si acum va multumim pentru ca rezistati
SOLIDARITATE !!!!'

In fine, acest numar contine din nou cateva traduceri, dar si texte originale. Textul despre imigrantii din Otopeni a fost inclus cu acordul persoanelor care l-au scris. Cele mai multe din greselile de ortografie sunt facute intentionat – lipsa diacriticelor, sau lipsa majusculelor pentru numele ‚statelor'. Observatiile si criticile se pot trimite pe adresa ciumafaiu@riseup.net. Daca aveti texte pe care ati vrea sa le vedeti in urmatorul numar nu ezitati sa le trimiteti!

Fara granite, fara natiuni!

Nimeni nu e ilegal

Barbarismul regimurilor de frontiera cauzeaza mii de morti de-a lungul granitelor, de la Est la Vest si de la Nord la Sud. In timp ce banii, produsele si capitalul circula tot mai usor pe toata planeta, pentru cei mai multi oameni, trecerea unei granite pentru a scapa de saracie, razboi, catastrofe sau represiune politica devine din ce in ce mai dificila. Inspirate de actiuni directe autonome si de auto-organizarea persoanelor *sans-papiers* din Franta de la inceputul anilor 1990, activistele din multe tari au inceput sa adopte noi tactici de sabotare a acestor regimuri de frontiera.

Zbor la 'clasa de deportare'

Multe companii aeriene adopta politici inumane de azil si transporta refugiatii inapoi in tarile de unde au evadat. Multi refugiati, care sunt transportati impotriva vointei lor, incearca sa reziste deportarea. Fortele de ordine au folosit masuri extreme impotriva celor care refuza sa fie deportati(e), incluzand sedative si catuse. Aceste masuri au dus la numeroase cazuri de ranire. Fiind in mod legal in afara oricarei jurisdictii nationale, capitanul avionului detine responsabilitatea ultima pentru vietile pasagerilor sai, iar gardienii care insotesc persoana deportata nu au statut legal mai mare decat al oricarui alt pasager. Astfel, pasagerii care intervin in incidente care pot cauza un pericol direct la viata si siguranta altor pasageri, inclusiv al persoanelor deportate, actioneaza in mod legal, si nu trebuie sa se teama de a fi acuzati ca se opun fortelor de ordine.

Exista multe cai de a obstructiona actiunile companiilor aeriene care deporteaza refugiati si solicitatori de azil, incepand de la participarea in campanii pe email pentru a contesta deportarea si pana la vizitarea refugiatilor in centrele de detentie, si chiar pana la folosirea actiunii directe pentru a preveni deportarea. Iata un exemplu care poate servi drept inspiratie:

s
ıch, Persian, Turkish)
g@gmail.com

fo:
trike-tent@googlegro
n.wordpress.com

st Tent – Heinrichpl.
U1 Görlitzer Bahnh

017632826836
, Deutsch) 01767195
ch, French) 01787271

www.thecaravan.or

Un barbat care s-a imprietenit cu un refugiat de partea cealalta a unui centru de detentie din Marea Britanie a descoperit ca prietenul sau e pe cale sa fie deportat, fara drept de apel. Barbatul a cumparat un bilet in avionul in care urma sa se efectueze deportarea. Dupa ce usile s-au inchis, dar inainte ca avionul sa decoleze, si-a dat jos centura de siguranta, si-a pus mainile in san pentru ca nimeni sa nu se sperie de intentiile sale, si a declarat ca acel avion urma sa fie folosit pentru a deporta un solicitator de azil, si ca el nu va lua loc pana cand refugiatul nu va fi dat jos din avion. In final, barbatul a fost scos cu forta din avion de catre fortele de securitate, dar in timp ce parasea avionul a strigat ca mai sunt alti 20 de oameni in avion care sunt gata sa faca acelasi lucru daca refugiatului nu i se da drumul (o declaratie mai degraba optimista decat adevarata). Pilotul avionului a refuzat sa decoleze pana cand refugiatul nu a fost eliberat din avion. Avocatul refugiatului, care astepta in aeroport, s-a folosit de orele suplimentare castigate pentru a obtine o noua audiere a cererii de azil.

Taberele 'No border'

Taberele No Border au inflorit in America, Europa si Australia. O tabara temporara e stabilita cat mai aproape de o granita. Taberele devin locuri pentru schimburi de experiente politice, precum si pentru activitati culturale si de informare. Ele creaza un spatiu, deseori in locuri izolate, pentru ca oamenii sa se adune, sa discute si sa creeze conexiuni, si totodata pentru a face actiuni directe care obstructioneaza granicerii sau ajuta refugiatii sa treaca in siguranta. Astfel de tabere au aparut pe malurile stramtorii Gibraltar, plaja Tijuana, in desertul Woomera in Australia, precum si pe granitele din Slovacia, Polonia, Belarus si Ucraina.[1]

[1] In 2003 a fost in Timisoara.

Chiar si aeroportul international Frankfurt a devenit locul unei tabere de 1000 de oameni in 2001, fortand politia sa incercuiasca intregul aeroport, si a nu lasa pe nimeni fara bilete timp de o saptamana. Una din actiuni a fost un concert ilegal de muzica clasica inauntrul unui terminal.

Tintind centrele de detentie

A scrie scrisori persoanelor refugiate in centrele de detentie si a le trimite cartele telefonice internationale cu care sa isi poata contacta familiile sunt actiuni usoare ce pot fi facute oricand. Obstructionarea construirii de noi centre de detentie e un mod de a atrage atentia la nivel local asupra problemelor cauzate de granite. Un nou centru de detentie din Italia a fost demolat de un grup care compunea preoti si membri ai parlamentului, iar alte doua au fost inchise in urma protestelor.

esto no tiene buena pinta...

In Baxter, Australia, actiunile au fost insotite de transmisiunea unei emisiuni radio independente in zona din apropierea centrului de detentie. Aceasta a preluat apelurile telefonice de la refugiatii dinauntrul centrului, si astfel a stabilit o legatura dubla de comunicatie cu cei/cele incarcerati(e).

Unii si unele au mers pana acolo incat au distrus sarmele ghimpate si i-au eliberat pe refugiati. Aceste actiuni necesita, pe langa multe alte lucruri, retele de suport consistente si spatii unde refugiatele si refugiatii eliberati sa poata trai.

Marsul persoanelor refugiate, din Wurzburg in Berlin

8 septembrie 2012

O invitatie de la solitantii de azil catre orice refugiat(a) care ne aude vocea

Aceasta invitatie a fost scrisa de cativa refugiati care au iesit din taberele unde erau retinuti si au inceput un protest stradal in care denunta toate injustitiile si cruzimile care le guverneaza viata. Ele si ei striga din cauza ca recunosc cum ceilalti refugiati devin din ce in ce mai neputinciosi, din cauza ca isi pierd insemnatatea ca fiinte umane, din cauza legilor inumane care le domina vietile si din cauza faptului ca sunt fortate/fortati sa traiasca in saracie.

Aceasta invitatie este pentru voi, cele si cei care sufera in aceste conditii, voi care sunteti atinsi si simtiti la fel in legatura cu aceasta situatie, si care ati inteles necesitatea de a lupta pentru schimbare. Dupa ce cinci luni au trecut de la inceperea protestului nostru, vocile noastre au devenit mai puternice datorita extinderii actiunilor in cateva orase si datorita prezentei si constientei comunitatii media, a oamenilor si a majoritatii refugiatilor. Acum va fi facut un pas mai mare si mai puternic.

In aceasta noua faza, toti refugiatii de pe teritoriul [statului ocupat numit germania] care sunt nemultumiti cu conditiile actuale vor incepe o miscare coordonata, care e organizata de refugiati, fara implicarea altei organizatii sau a vreunui partid. Pe 8 septembrie 2012, vom incepe un mars de protest din Wurzburg pana in Berlin – locul unde intreaga atentie a media e concentrata, si locul unde se iau deciziile care privesc viata noastra.

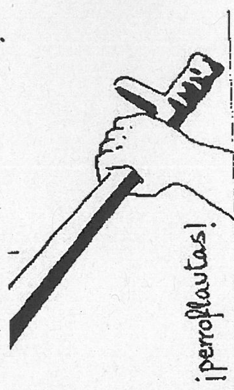
Marsul din orasele germane de sud va incepe din Wurzburg in doua directii si va continua pe doua drumuri, pe jos si cu autobuze, pana in Berlin. Ruta autobuzelor va acoperi orasele germane de vest si de nord, dand oricui posibilitatea sa ni se alature. Ambele grupuri se vor reuni in final in Berlin.

Speranta noastra e sa devenim tot mai puternici(e), iar vocile sa ne sporeasca prin prezenta voastra, si sa fim cu totii prezenti in Berlin unde vom fi cel mai aproape de cei si cele la care ne strigam revendicarile. Ne vom cere drepturile umane intr-un mod care va forta cartile de istorie germane se re-scrie, si sa recunoasca respectul pentru demnitatea umana re-castigat in 2012:

- Abolirea legilor de deportare pentru orice fiinta umana care si-a parasit tara in cautarea sigurantei si a libertatii.
- Abolirea obligativitatii rezidentei, care interzice unui refugiat sa paraseasca locul in care a fost trimis(a) de autoritati.
- Abolirea centrelor de detentie in masa, care fac imposibile auto-determinarea, intimitatea si incluziunea in societate.

Va rugam si va asteptam sa ne contactati pentru a va uni vocea cu o miscare care e a refugiatilor, pentru refugiati si pentru o viata mai buna.

Trebuie sa luptam umar la umar, si sa traim o viata mai buna atunci cand a fost infaptuita de noi insine.

Migranții invizibili din centrul de detenție de la Otopeni

Centrul de Luare în Custodie Publică de la Otopeni este o structură închisă, cu o capacitate de cazare pentru maxim 120 de persoane: cetățeni din state terțe depistați fără documente pe teritoriul României, indezirabili (care sunt presupuşi a pune în pericol siguranța națională sau ordinea publică) sau persoane împotriva cărora s-a dispus măsura expulzării (care au comis infracțiuni pe teritoriul României). Centrul a fost deschis în 1999, la momentul respectiv acesta găzduind atât persoane care urmau să fie returnate, cât şi solicitanți de azil. În perioada 2002 – 2004 acesta a fost amenajat printr-un proiect Phare, finanțat de Comisia Europeană, fiind ulterior utilizat doar în scopul luării în custodie publică a migranților fără drept de şedere în România. Investiții similare au fost făcute de Comisia Europeană şi în alte țări, anterior aderării acestora la Uniunea Europeană. Un al doilea centru de acest gen se află în localitatea Horia, din județul Arad. Aceste două centre sunt administrate de Oficiul Român pentru Imigrări, aflat în subordinea Ministerului Administrației şi Internelor.

Până de curând centrul a fost utilizat la capacitate maximă însă, la începutul lunii iunie 2012, acolo erau cazați 74 de străini din țări precum Algeria, Tunisia, Maroc, Libia, Egipt, Liban, Siria, Afghanistan, Bangladesh, Pakistan, Sri Lanka sau Brazilia. Majoritatea, respectiv 72 de persoane, sunt în categoria celor care nu au avut forme de şedere sau ale căror documente au expirat şi numai două persoane au fost anterior în penitenciarele româneşti, aceştia din urmă aşteptând să fie expulzați în țările de origine.

Mulți dintre cei care au fost depistați fără forme legale sunt persoane care au venit în România cu ajutorul unor călăuze plătite, în lipsa unor posibilități de a intra legal pe teritoriul Uniunii Europene. Acesta este unul dintre motivele pentru care persoanele cu posibilități materiale foarte reduse nu reuşesc adesea să străbată fortăreața europeană

Persoana umana poate fi incatusata si incarcerata, dar mintea ei poate zburda mereu pe campiile libertatii!

Media de vârstă a celor care sunt cazaţi la acest moment în centrul de la Otopeni este de 30 de ani, printre ei fiind şi persoane care au avut anterior un drept de şedere în România (pentru studii, muncă, reunificarea familiei, etc.), dar care nu şi-au mai putut prelungi şederea. Există în centru persoane care au finalizat studiile în România, iar după expirarea permisului de şedere în scop de studii au ajuns aici. De asemenea, sunt persoane care au probleme politice în ţările de origine, care au solicitat azil, însă ale căror cereri au fost de cele mai multe ori respinse.

Discutând cu persoane care au fost luate în custodie publică, reiese faptul că principala problemă o reprezintă lipsa de informare: migranţii nu înţeleg motivele pentru care se află în custodie publică, nu cunosc drepturile de care dispun pe durata luării în custodie publică, nu sunt informaţi în legătură cu posibilităţile de a contesta deciziile cărora trebuie să li se suspună, sau termenele legale în care trebuie să se încadreze. Fără îndoială există şi cazuri în care persoanele sunt informate în legătură cu aceste chestiuni, însă mulţi dintre cei de aici au spus că „nu ştiu de ce sunt aici şi cât o să mai stau. Am fost adus din altă ţară şi sunt aici de câteva luni. Nu ştiu cât timp o să mai stau, dar nu mă pot întoarce acasă". Acest sentiment este comun multor oameni din centru; ei nu beneficiază de suficiente informaţii pentru a înţelege motivul detenţiei sau pentru a evalua existenţa unor opţiuni în afară de returnarea în ţara de origine.

Persoanele aflate în custodie sunt trezite la ora 7.30 şi sunt duse la masă, după care au dreptul la un program de recreere de 30-45 de minute în curtea interioară, restul zilei urmând să fie petrecut în camere, unde unii dintre aceştia beneficiază de televizor cu acces la trei canale româneşti. În camerele închise aceştia petrec aproximativ 22 de ore pe zi.

Întrebaţi dacă problemele de natură psihică la care se făcuse anterior referire nu se pot agrava în condiţiile în care oamenii beneficiază de numai 30-45 de minute de ieşire în aer liber pe zi, directorul centrului ne-a spus că "mai mult nu se poate. Acesta este programul aprobat la nivel de centru. Venind într-un centru închis, ei trebuie să îşi asume aceste lucruri. Iar cei care petrec aici o perioadă mai lungă de timp, o fac din cauza lor, pentru că nu îşi declară identitatea reală, iar verificările în ţările de origine sunt foarte greu de făcut. În rest nu stau aici pentru că cineva vrea. Eu îmi doresc să plece în secunda doi de aici".

Oamenii din centru au dreptul la vizite, într-un program de trei zile pe săptămână, durata unei vizite fiind de 30 de minute. Odată ajunşi la centru, vizitatorii sunt nevoiţi să îşi lase telefoanele mobile cu cameră la poartă, împreună cu buletinul. Bagajele sunt verificate, iar obiectele aduse sunt consemnate. Vizita are loc într-un spaţiu special amenajat din centru.

Atât persoanele care se află în prezent în custodie publică, cât şi cele care au fost în această situaţie la un moment dat s-au plâns de calitatea meselor, acestea fiind lipsite de varietate şi sărace în nutrienţi. Recent, un incident a izbucnit în Centrul din Otopeni când mâncarea a fost scăpată pe jos şi ulterior strânsă cu făraşul pentru a fi servită. Văzând scena, majoritatea celor cazaţi în centru au refuzat să mănânce, fiind nevoiţi să sară peste prânz, motiv pentru care au fost ameninţaţi de gardieni: "În ţara ta nu ai nimic de mâncare. Dacă refuzi să mănânci, vom folosi forţa"

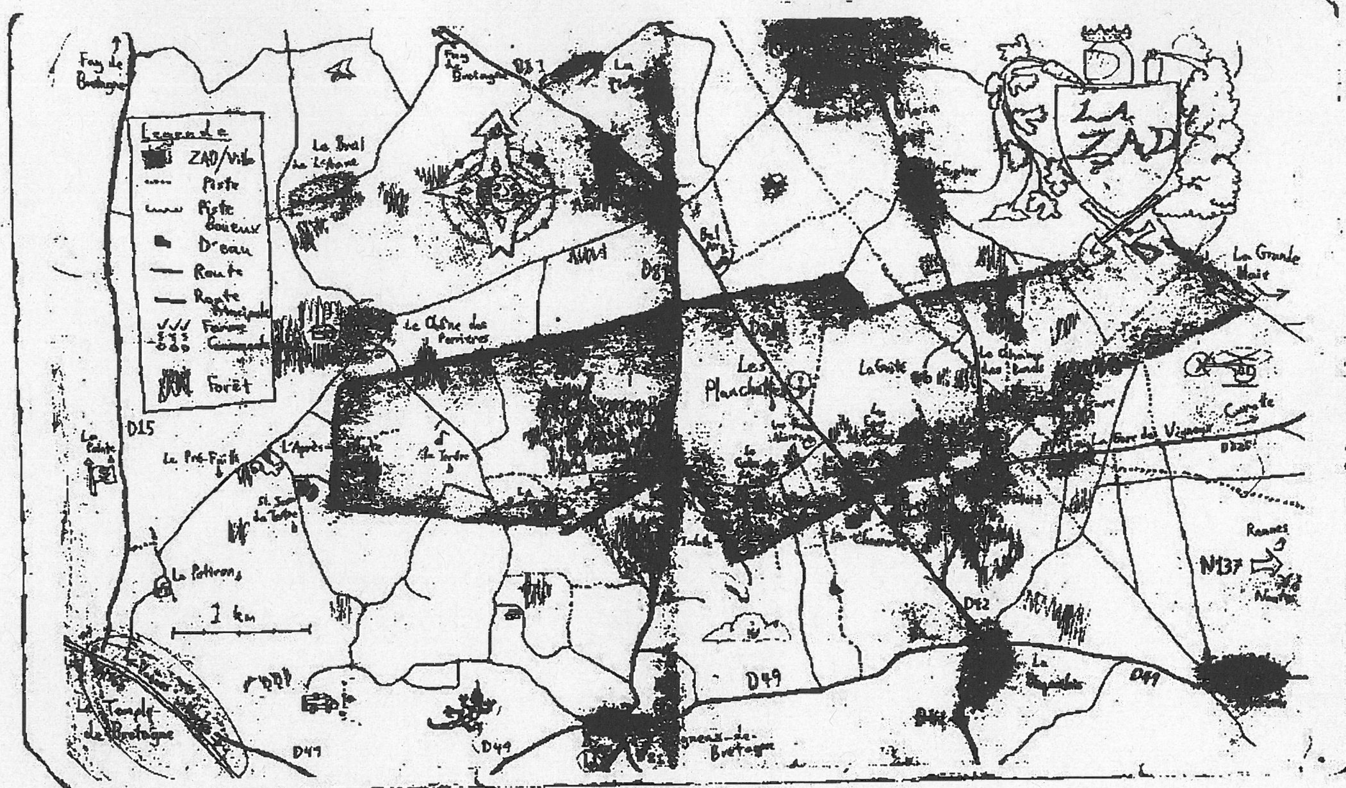
Accesul la materiale igienico-sanitare (săpun, şampon, spumă de bărbierit, pastă de dinţi, etc) este relativ precar, fondurile de care dispune centrul fiind limitate şi nereuşind să acopere nevoile de bază ale migranţilor. Regulamentul de organizare şi funcţionare a centrului, deşi nu este publicat pe site-ul ORI, este disponibil pentru a fi citit de către cei cazaţi în centru prin afişarea acestuia pe holuri. Acesta prevede că fiecare persoană cazată în centru va primi o raţie de produse astfel: săpun – 1 bucată/lună, lamă de ras – 1 bucată/lună, cremă de ras – 1 bucată/trei luni, hârtie igienică – o bucată/lună, pastă de dinţi – 1 bucată/trei luni, periuţă de dinţi – 1 bucată/6 luni, cantităţi evident insuficiente. Dacă unii oameni reuşesc să mai cumpere anumite produse sau au pe cineva din exterior care îi ajută, mulţi dintre cei de aici sunt nevoiţi să se descurce cu ceea ce primesc. Din spusele celor cazaţi la Otopeni, nici măcar aceste produse nu vin cu regularitatea semnalată prin regulament, astfel că mulţi dintre ei ajung să nu îşi poată asigura nici măcar o minimă igienă. În ceea ce priveşte accesul la facilităţi pentru spălarea hainelor, acestea lipsesc cu desăvârşire iar oamenii sunt nevoiţi să poarte aceleaşi haine perioade lungi de timp sau să şi le spele cu produsele de care dispun. De asemenea, persoanele care nu dispun de fonduri pentru a îşi cumpăra haine, sunt nevoiţi să se descurce cu ceea ce au, de multe ori aceasta însemnând doar hainele cu care sunt îmbrăcaţi la momentul la care sunt aduşi în centru, deşi şederea lor se poate întinde pe mai multe anotimpuri.

Lipsa climatizării în camerele închise în care aceştia îşi petrec peste 22 de ore zilnic, le crează oamenilor o serie de probleme, atât fizice cât şi de natură psihologică, agravând eventualele tulburări asociate izolării într-un spaţiu închis."Am auzit că sunt 40 de grade afară, iar noi stăm aici în cuşcă toată ziua. Jumătate din zi soarele bate în camera mea şi nu mai pot nici să stau lângă geam pentru a vedea ce mai e pe afară. Nu avem niciun ventilator nici nimic şi vă daţi seama cum este să stai închis toată ziua în aceste condiţii. Suntem trataţi mai rău ca animalele. Dar nu am înnebunit încă." declară unul dintre migranţii care sunt nevoiţi să împartă camera cu alte 11 persoane. De asemenea, similar cu situaţia din Arad, migranţii de la Otopeni deplâng calitatea condiţiilor din cameră, atât în ceea ce priveşte paturile ("Saltelele sunt murdare şi sunt foarte subţiri. Se simte fierul de la pat şi uneori te trezeşti cu dureri de spate dimineata"), cât şi condiţiile de igienă ("Uşa de la baie nu se închide bine şi eu un miros foarte rău acolo. Baia nu se curăţă cu săptămânile şi mirosul este foarte puternic, mai ales în camerele astea unde stau mulţi oameni, care trebuie să folosească aceeaşi baie. Dacă intră unul la baie, ceilalţi trebuie să aştepte până iese şi într-una din camere nu există nici chiuvetă.[...] Lenjeria de pe paturi se schimbă mai rar de o data pe lună şi saltelele sunt murdare şi miros urât.")

Represiunea fizică şi psihologică nu are loc la ordinea zilei, însă există persoane care spun că au fost agresate fizic de unii dintre paznicii din centru. "Era un băiat care a trecut cu o ţigară aprinsă pe lângă un paznic şi ăsta i-a tras una peste cap. Un altul care vorbea româneşte i-a spus paznicului să nu îl lovească şi mai târziu a fost chemat în camera unde au loc controalele medicale, chiar dacă el nu ceruse să vorbească cu medicul sau cu asistenta. Pe holuri sunt camere de filmat, dar acolo nu e nimic şi i-au tras una în cap ca să nu vadă nimeni", mărturiseşte unul dintre prietenii acestuia. Reprezentantul unei organizaţii care asistă juridic câteva persoane aflate în centru a ţinut să menţioneze că "acum câteva zile am fost în centru pentru a mă întâlni cu o persoană de acolo. Eu am mai avut în trecut nişte conflicte cu directorul centrului, iar după ce am plecat, i-au spus băiatului cu care mă întâlnisem că o să ne trimită înapoi în ţara de origine şi pe el şi pe mine. [...] Aceste ameninţări nu au legătură cu funcţia pe care comandantul centrului o deţine."

"De când am ajuns în centrul ăsta am învăţat multe lucruri. Când eram în libertate, eram o persoană obişnuită, şi aveam prieteni români şi străini. Dar aici, în centru, am cunoscut mulţi oameni din diferite ţări. Uneori ne mai uităm la televizor sau la filme împreună şi discutăm despre ce se mai întâmplă. Oamenii se ajută mult între ei aici în centru pentru că nu toţi au ceea ce le trebuie. De exemplu, ultima masă este la ora 17.00, iar până te culci ţi se mai face foame şi dacă unul are ceva luat de la masă sau adus de cineva, îl împarte cu ceilalţi. Dacă suntem închişi în camere diferite, nu putem să schimbăm nimic pe hol şi atunci vorbim pe geam. Aşa, mai circulă căni cu ceai şi cu cafea, un biscuite sau o bucată de pâine de la un geam la altul. Uneori o cană de ceai trece pe la 3-4 geamuri, apoi se întoarce şi este umplută iar. Şi vreau să spun că dintr-o gură de ceai şi o bucată de biscuite, te saturi." O altă persoană a ţinut să relateze o întâmplare similară: "Rămăsesem fără şampon şi fără săpun de câteva zile şi l-am rugat pe un băiat din camera vecină să îmi împrumute şamponul lui. După ce l-am folosit, l-am strigat şi i l-am dat pe geam unul coleg de-al lui, împreună cu o cană goală care rămăsese la mine. Peste 10 minute mă strigă şi îmi dă înapoi şamponul şi cana plină cu ceai. Mi-a zis că el şi-a luat alt şampon şi că pot să îl păstrez eu. [...] Eu ştiu că aici nimeni nu are prea mult din ceva, dar oamenii chiar se ajută între ei cu ce pot." Având în vedere faptul că sunt scoşi afară sau sunt duşi la masă în câte 3-4 ture, nu toţi apucă să se cunoască între ei. Deşi comunicarea dintre persoane din camerele vecine se face pe geam, gratiile nu le permit acestora să îşi vadă interlocutorii. "Ieşim la masă în ture şi sunt luaţi oameni din camere diferite, aşa că nici după câteva săptămâni nu ştim cum arată omul din camera vecină, cu care vorbim de atâta timp. Eu vorbeam aşa prin geam cu un băiat de câteva zile şi la un moment dat ne-am întâlnit afară şi am trecut unii pe lângă alţii pentru că nu ne cunoşteam la faţă. Dar eu i-am recunoscut vocea şi l-am întrebat unde stă. Atunci ne-am dat seama că noi am vorbit de multe ori". Relaţiile făcute cu alţi migranţi şi solidaritatea dintre aceştia, reprezintă una dintre singurele amintiri plăcute cu care vor rămâne migranţii, mai ales că, la un moment dat, drumurile lor vor lua direcţii diferite: marea majoritate vor fi trimişi în ţările de origine sau în state prin care aceştia au trecut în drum spre zidurile Uniunii Europene; doar puţini vor reuşi, poate, să obţină un drept de şedere în România.

mapa de la ZAD [de antes de los desalojos]

Un nou apel la ocupare

Notre Dame des Landes, ZAD, octombrie 2012

De doua generatii, amenintarea unui proiect pentru un aeroport a planat deasupra a 1600 de hectare de terenuri cu ferme la nord de Nantes. Amanat multa vreme, proiectul a fost relansat in 2001 de Lionel Jospin si sustinut inca de atunci de Partidul Socialist Francez, in special de Jean Marc Ayrault, actualul prim ministru, fost primar adjunct al Nantes. Motivele pentru construirea aeroportului s-au schimbat de la o zi la alta, ultima aiureala fiind construirea unui 'aeroport de calitate pentru mediul inconjurator'. Acest proiect nefolositor si daunator e un simbol al capitalismului distructiv, al carui unic scop e profitul financiar. Este totodata rezultatul muncii colective a politicienilor avizi dupa 'dezvoltare' urbana, precum si a unei companii multinationale, Vinci, specializata in proiecte distructive (inchisori, autostrazi, centrale nucleare).

Nuevas construcciones ya han comenzado. Además de lxs okupantes, hay lxs habitantes "legales" y lxs campesinxs que todavía están amenazadxs de expulsión de la ZAD durante el mes que viene. Es decir, este tentativo de expulsión XXL está hecha para durar. Lxs matónxs de la Delegación del Gobierno ...

In 2008 un colectiv local de rezidenti care rezista au lansat un apel spre a ocupa pamanturile avizate pentru acest proiect. Acest apel a fost difuzat intens, iar dupa Climate Action Camp din 2009, miscarea de ocupare a inceput sa sporeasca, ajungand azi sa fie ceea ce se cheama 'Zona de aparat' – ZAD. Solidaritatea a aparut lesne intre rezidentii care rezista si noii ocupanti si ocupante.

Acum, Partidul Socialist a ajuns din nou la putere, si nu sunt pregatiti sa renunte la proiectul aeroportului. In ciuda aliatilor lor Verzi care mereu pretind a apara aceste pamanturi amenintate, socialistii continua sa sprijine proiectul. Se folosesc de presa pentru a ne face sa credem ca proiectul a fost suspendat printr-un moratoriu, si ca riscul construirii aeroportului e diminuat.

Aceste lucruri nu sunt deloc adevarate. Masurile preliminare sunt inca valabile:

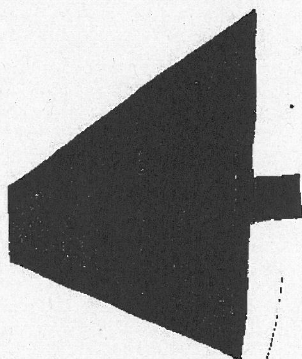
... desde la ZAD

antes

anchete pseudo-publice, studii de teren (sapaturi, masuratori). Planul provizoriu de munca a fost poate, speram, intarziat de ocupatie, dar nu de moratoriu! In orice caz, autostrada, o masura preliminara indispensabila pentru a incepe a asfalta zona, e prevazuta pentru inceputul anului 2013. Daca lasam asta sa se intample, dam voie buldozerelor sa sape, si cedam in fata firmei Vinci.

ZAD e evacuat mereu, si exproprierile continua. Rezidentii sunt alungati din zona pentru a fi relocati altundeva, in conditii mult mai proaste. Cele si cei care rezista se trezesc pe zi ce trece fara drepturi pentru casele in care au trait ani de zile, in unele cazuri o viata intreaga. Cat despre terenurile si casele ocupate, situatia nu e mai buna. Multe sunt evacuabile si au deja avize de demolare de la inceputul lui 2012. Masinaria judiciara continua. Pe 27 septembrie 2012, curtea districtului Nantes a anuntat evacuarea imediata a *Le Sabot* si *Les 100 Chênes*. Acestea sunt doua zone esentiale din ZAD: gradina de legume comuna (o ocupatie initiata de Reclaim the Fields), si brutaria ZAD. Aceste doua zone sunt locuite. La inceputul lui octombrie, ultimul squat din Grandchamps a fost deasemenea evacuat. In fiecare zi, amenintarea devine tot mai reala, si trebuie sa reactionam! Vinci viseaza sa ne dea afara pe toti, chiar si maine, iar daca ingaduim asta, zona va fi in curand plina de masini.

Chiar daca vedem aceasta ocupatie ca o metoda de lupta, ne simtim deja locuitori deplini ai acestei zone. Nu vrem sa vedem cum dispar aceste campuri, paduri si tufisuri. Au devenit spatiile noastre de viata. A trai aici inseamna a sta impotriva distrugerii in numele profitului, a stejarilor care ne adapostesc, a tritonilor si numeroase alte animale cu care impartasim aceste pamanturi. A trai aici inseamna totodata a fi intr-un anume ritm, intrerupt mereu de confruntari neasteptate, de presiuni, de nesiguranta etapei urmatoare, de hartuire din partea politistilor. Nu e asa de usor

Esto esta tan asumido que no es raro ver
como gente que convoca una manifestación,
realiza una acción o hace cualquier cosa
intenta tener repercusión en los medios
(Si no sale en la tele no ha pasado).

Es decir, los esfuerzos y el tiempo que
dedican sólo son útiles si salen en los

de trait aici, cu frigul si iarna ploioasa in fata noastra. Fiecare din noi suntem confruntati cu aceleasi proceduri, cu a lor 'justitie'. Si totusi, ZAD a devenit un loc al experientelor alternative, un loc in care punem zilnic fata in fata teoria si practica, un loc in care cream noi solidaritati pentru a crea autonomie fata de acest sistem consumerist. Gradinile colective de aici au inflorit, cunoasterea e impartasita mereu, de la brutari la mecanici, de la constructii la schimburi artistice, invatam mereu unii de la altii, unele de la altele.

Daca apelam din nou la oameni sa ni se alature si sa traiasca aici e pentru ca credem ca aceasta lupta e problema tuturor: nu e doar o chestiune de proiect urbanistic, ci un intreg model social pe care il respingem. Aceasta lupta e parte dintr-una mai mare impotriva unui sistem economic liberal care distruge oamenii si planeta. Exista si alte locuri in care oamenii lupta impotriva sistemelor productiviste, a dominarii si a controlului social, impotriva masinariei infernale care ne subjuga cu tehnologie, pentru a ne indeparta mereu mai repede si mai mult de insusirea propriilor noastre vieti. Nu simtim ca rezistam singure/singuri. Din Val di Susa in Italia, in Rusia si Serbia, alte proiecte daunatoare si-au gasit oponenti/oponente. Mai aproape de noi, in Tara Basca impotriva unui tren de mare viteza, sau in Normandia impotriva liniilor electrice de mare tensiune, in intreaga lume exista rezistenta impotriva gentrificarii, si se organizeaza!

Aici in ZAD avem nevoie de mai multi oameni care sa reziste fizic lucrarile preliminare ale aeroportului, care sa dea putere celor care au ales sa stea si sa reziste aici. Ocupatia nu e un scop in sine, e un mod de a fi prezente/prezenti in aceasta lupta si de a fi activi impreuna impotriva proiectului, de a crea retele de solidaritate cu ceilalti rezidenti. Impreuna ne simtim gata de orice, de a lupta coalitia puterii politice cu politistii si banii sai.

In acest moment, exista mai mult de treizeci de squaturi – case, rulote construite in camp, case

in copaci si caravane imprastiate peste tot. Inca mai sunt case goale, si Vinci evacueaza si mai multe. Doua locuri - Les Planchettes si la Gaité invita oamenii sa stea temporar cand ajung in zona, dar incercati in acelasi timp sa fiti cat de curand mai autonomi posibil. Odata ajunsi aici, faceti-va timp sa vorbiti cu oamenii si incercati sa cunoasteti cum se desfasoara lupta. Aici totul poate fi imaginat, putem face orice, dar nu doar orice lucru vechi si in orice mod vechi. Ganditi-va la faptul ca multe din proiecte se desfasoara deja, si fiti atenti la sensibilitatile si experientele fiecaruia.

Veniti si luptati aici cu noi! Stam aici si refuzam sa ne dam batuti.

Acest apel a fost scris de niste ocupanti/ocupante si rezidenti/rezidente din ZAD.

Ca si post-script, vrem sa va amintim ca exista si alte forme posibile de sprijin:

Compania Vinci poate fi atacata oriunde e (aproape pretutindeni!), faceti actiuni descentralizate si tineti-ne la curent.

Un protest de reocupare e planificat ca raspuns la viitoarele evacuari. Fiti gata sa va alaturati noua!

Tineti-va la curent cu urmatoarele site-uri:
https://zad.nadir.org
http://nddlagirdesobeir.noblogs.org
http://acipa.free.fr

Ne puteti scrie la zad@riseup.net si va puteti inscrie pe lista noastra pe site (click pe 'access' si 'contact')

WHOSE STREETS? OUR STREETS!

Extrema dreapta in teritoriul ocupat de statul roman (ro)

Preambul despre unele cuvinte: nu vom folosi initiale pentru numele nici unui stat – doar pentru Statul insusi – pentru ca nu credem in identitate nationala, si doar in identitatea politica a unui sistem represiv. Vom folosi cand ‚fascism', cand ‚nazism', cand ‚extrema dreapta', cand ‚neo-nazism' – fiindca textul asta nu e un curs de ‚stiinte politice', ci un manifest. Asadar, etichetele si diferentele teoretice si istorice ne intereseaza mai putin decat efectele ideologiei urii. Daca cineva e curios/curioasa despre insemnatatea particulara a fiecaruia dintre acesti termeni, sau daca doriti sa ne testati cunostintele de politica, scrieti-ne, si intram in dialog. Altfel, schimbati termenii intre ei in text cum doriti, si va garantam ca argumentele nu se vor schimba.

Aceasta nu e decat o imagine firava a extremei drepte din ro. Ar mai fi fost zeci de lucruri de spus...

Originile extremei drepte din ro:

Istorice:

Extrema dreapta romana are desigur o traditie ilustra: in perioada dintre cele doua razboaie mondiale, desi Romania era un stat ‚invingator', proportia mare de minoritati etnice (30%), precum si o profunda criza de identitate sociala si culturala i-au condus pe multi tineri spre idei de origine fascista. Pornita initial ca o miscare spirituala in jurul ortodoxismului, si filosofica in jurul unor intelectuali ca Nae Ionescu, extrema dreapta a atins in anii 1930 o popularitate imensa in ro. Atragand deopotriva tineri intelectuali si oameni de la sate, Garda de Fier a ajuns sa domine spatiul politic al acelei vremi. Discursul acestor extremisti era bazat in primul rand pe raspunsurile la intrebarea ‚cine e cu adevarat roman?' In primul rand, a fi roman insemna a fi ortodox, ceea ce excludea din start evreii. Discursurile si actiunile anti-semite ale extremei drepte romane sunt bine stiute, dar rareori amintite astazi. Cine e curios poate citi de exemplu cartile lui Mihai Sebastian sau analizele lui Zigu Ornea. Apoi, Garda de Fier si-a orientat activitatile impotriva tiganilor, ungurilor si a comunistilor. Nici una din aceste categorii nu putea defini un roman adevarat. Garda de Fier a ajuns la putere si a fost responsabila de asasinate atroce, precum cel al lui Nicolae Iorga sau Armand Calinescu. Dupa ce sovieticii au ocupat tara, diversele grupari ramasite ale Garzii au supravietuit prin munti, fiind anihilate de asa zisii comunisti ai vremii. Aceasta prigonire nu a facut decat sa dea nastere in zilele noastre unei intregi mitologii a martirajului celor care au cazut victime unui regim represiv. Se trece cu vederea, bineinteles, ca ideile acestor ‚martiri' nu erau cu nimic mai bune decat cele ale totalitarianismului sovietic.

Dupa schimbarea de regim din 1989, extrema dreapta a fost lasata libera sa isi intinda din nou aripile peste peisajul ideilor politice romanesti. Autorii extremisti interbelici au fost reeditati si redescoperiti, vechi gardisti care au supravietuit comunismului au devenit mentori pentru noii tineri anti-comunisti, si vechile discutii despre cine e cu adevarat roman au reaparut. De data asta, dupa jumatate de secol, nu prea mai existau evrei care sa poata fi invinuiti, asa ca au fost redescoperiti maghiarii. La inceputul anilor 1990, extrema dreapta romana a fost responsabila de numeroase incidente violente si de instigare la violenta impotriva ungurilor ‚iredentisti'. Lasand la o parte evolutia principalului partid extremist, Romania Mare, mai degraba o amestecatura de populism si fanatism pentru un lider carismatic, ideile de extrema dreapta s-au dezvoltat in deplina libertate la nivelul discursului public. Principala sursa contemporana acestor idei e ortodoxismul extremist. In ro, sentimentul national si religia fac o combinatie bizara. Ortodoxismul poate fi o credinta cat se poate de ecumenica, iar cine are dubii il poate citi pe Nicolae Steinhardt, ale carui idei despre toleranta sunt exact la capatul opus celor exprimate de nationalistii extremisti. Dar ortodoxismul poate reprezenta si o arma deosebit de periculoasa in mainile celor care vor sange si violenta. Dupa 1990, ortodoxismul a reprezentat leaganul de nastere a multor idei conservatoare si elitiste, care in scurt timp s-au trasnsformat in idei extremiste: familia heterosexuala si monogama, pacatul reprezentat de sodomie, interzicerea avortului, apoi o serie de obscurantisme cu pretentii de politici publice, de genul celor care prescriu rolul femeii sau care spun ca cei catolici sau protestanti vor arde in iad.

Ceea ce ortodoxismul inlesneste cel mai mult insa e aceasta legatura dintre patrie si sfintenie, dintre pamant si sange, dintre limba si credinta. A fi roman e egal cu a fi ortodox. Pentru ca stramosii nostri au murit pentru credinta si patrie, aparandu-le impotriva turcilor si a ungurilor (rusii ortodocsi sunt pentru o clipa uitati), pentru ca Dumnezeu a predestinat acest pamant natiunii romane bimilenare, si tot asa. Nationalismul extrem romanesc are toate caracteristicile national-socialismului clasic: propune un ‚lebensraum' – asa numitul spatiu carpato-danubiano-pontic, ‚vatra stramoseasca', cere teritorii rapite – Basarabia, Banatul, Bucovina, gaseste inamici in alte etnii – ungurii, tiganii, arabii, si propune solutii militare si violente pentru rezolvarea crizei adanci, care e, fireste, in primul rand una spirituala si a valorilor.

Valorile s-au dus pe apa sambetei din mai multe cauze, principalele fiind comunismul si tiganii. O alta mare

similitudine intre regimul lui Hitler si ideile celor care sustin extrema dreapta in ro azi e rasismul. Acesta este bineinteles adanc radacinat in gandirea celor mai multi romani, iar putini sunt cei si cele care nu au o prejudecata, cat o fi de mica, impotriva tiganilor, negrilor sau arabilor. Rasismul romanesc nu e cu nimic diferit de alte manifestari la fel de gretoase intalnite in alte parte, cum ar fi statele unite sau africa de sud: aceleasi separatisme, aceleasi ziduri, aceeasi ura. Poate ca difera doar prin faptul ca nimeni nu recunoaste deschis ca e rasist(a). In rest, filozofia urii are mare ecou in ro: culoarea pielii, diferentele culturale sau de mod de viata, de multe ori si saracia sau muzica ascultata constituie motive pentru a dori raul unui om, si de multe ori a vitupera tot soiul de injurii si chiar de a comite acte de violenta.

Economice:

Ideile de extrema dreapta sunt cauzate si de factori economici, iar orice actiune de a-i opri pe cei si cele care au aceste idei trebuie sa tina cont de acesti factori. Cuvantul cheie in explicarea oricarui tip de extremism de dreapta este CRIZA. Aceasta criza poate fi interpretata in multe feluri, dar e de cele mai multe ori perceputa ca o criza spirituala, iar de cele mai multe ori sub aceasta eticheta se ascunde o criza economica. ro nu este tara cea mai bogata sau dezvoltata din lume. Este o tara in care multi au bani si isi etaleaza luxul cu orice ocazie, multi castiga bani nerespectand regulile jocului si nefiind pedepsiti, iar la fel de multi traiesc de la o zi la alta in saracie lucie. Acest abis dintre cei care au totul si cei care nu au nimic ii intriga pe multi, iar solutiile pe care le gasesc in ideile de extrema dreapta sunt facile si in acelasi timp reusesc sa explice si sa convinga.

In loc de a vedea saracia ca un rezultat al unui sistem politic si economic corupt, extrema dreapta o vede ca pe actiunea conspirativa a unor grupuri ilicite. Si cum romanii sunt toti cinstiti si muncitori, trebuie ca cei si cele care sunt in spatele acestei conspiratii nepatriotice nu sunt romani adevarati, sau au tradat miseleste tara. In loc de a vedea cum societatea noastra e plina de privilegii care sunt de cele mai multe ori invizibile celor care le detin, si care fac ca unii sa o duca intr-adevar mult mai rau decat altii, si sa aibe mai putine sanse decat ceilalti, extrema dreapta prefera sa gaseasca tapi ispasitori. In palatul luxos al unui ‚tigan', nu vedem etalarea unei bogatii nou dobandite, si apartenenta la structuri mafiote care domina nu numai ro dar si intreaga lume, si care sunt predominant compuse din ‚albi'; nu vedem ca pentru fiecare palat construit, alte sute de familii de tigani traiesc intr-o saracie absoluta; nu vedem ca ceea ce pretindem a fi lenea inascuta a unora e de fapt lipsa de sanse si privilegii intr-o societate in care a avea un ten mai inchis iti inchide toate usile. Nu, vedem doar un alt tigan care are, in timp ce noi n-avem. Si urâm.

Ce vrem sa spunem e ca trupele de capete rase care promoveaza violenta impotriva tiganilor in numele romanismului nu detin monopolul ideilor extremiste. Aceste idei sunt de fapt inradacinate in fiecare dintre noi. Toti si toate avem cate un mic neonazist in cap care ne sopteste ‚ordine!liniste!normalitate!'. Ideile fasciste nu fac decat sa dea apa la moara prejudecatilor pe care le avem deja. Si le avem pentru ca asta ni s-a bagat pe gat de cand ne stim. E suficient sa aprinzi televizorul sau sa intri pe un blog ca sa fii imediat conectat(a) la tot ce ne alimenteaza ura din cugete: la stiri, in declaratiile oamenilor publici, in ceea ce invatam la scoala. Spunem de multe ori: ‚romanii nu sunt rasisti!' – dar cu totii avem ceva impotriva tiganilor... Cu totii stim ca palatele alea sunt construite ilegal din bani cersiti in germania. Nici o clipa nu ne trece prin gand ca mafia este aceeasi peste tot, si ca nici o caramida din acele case nu ar sta in picioare fara acordul tacit si complice al celor care fac parte din aparatul de Stat. Acelasi Stat care incurajeaza afacerile ilicite pe de o parte, emite discursuri discriminatorii si aplica politici de marginalizare pe de alta parte. Dar, desigur, noi nu trebuie sa vedem actiunile Statului decat ca pe ceva care mentine normalitatea. O normalitate pe care nu numai ca nu trebuie sa o criticam, dar trebuie sa punem umarul sa prospere.

Sociale:

Urâm pentru ca nu mai stim sa fim solidari unii cu ceilalti, pentru ca nu mai avem empatie pentru suferinte si nevoi, nu ne mai pasa de cersetori, de persoanele cu dezabilitati fizice sau mentale, de cei si cele care nu pleaca de pe aceleasi pozitii ca si noi. Se tot vorbeste despre cum comunismul a distrus ‚sufletul romanesc'. Dar intr-o perioada jumatate cat cea in care a domnit comunismul, actualul sistem capitalist a reusit sa ne alieneze unii de altii intr-un asemenea hal incat suntem in stare sa trecem pe strada pe langa un om aflat in mizerie si suferinta fara a schita nici un gest de empatie.

Exact aici, pe acest teren fertil, infloresc cel mai bine ideile fasciste. Ele transforma nepasarea in dusmanie. Pentru ideologiile fasciste, tot ce nu apartine normalitatii trebuie eliminat. Tot ce e slab, fara privilegii, tot ce e vulnerabil, tot ce nu se ridica la standardele ‚evolutiei', unde cei puternici domina, trebuie brutalizat si anihilat. Asa se face ca fascismul transforma in ura mizantropismul nostru, sau iritarea pe care o avem la contactul cu cineva pe care consideram inferior, sau agasarea pe care o avem fata de ceea ce consideram a fi dezordine, mizerie, putoare, uratenie – toate astea sunt transformate in ura, pizma si sadism. Societatea ideala pentru fascism este cea in care totul e la locul lui, curat, bine aranjat, bine mirositor, in care singurul zgomot e cel facut de bocanci pe asfalt, iar singura muzica e cea acceptata de majoritate. In aceasta societate ideala, tot ce e colorat, diferit, zglobiu sau jucaus e omorat. Exista o singura culoare in societatea fascista.

Teme: Revenind la neo-nazistii organizati, putem cu totii sa recunoastem cateva teme pe care le regurgiteaza cu orice ocazie:

Anti-tiganismul – raspandita la nivelul intregii societati, ura fata de etnia Rroma creste de la o zi la alta, si nu trebuie un efort prea mare pentru ca neo-nazistii sa preia aceasta ura si sa o transforme in violenta. Sa ne uitam numai la ce se intampla in ungaria. Neo-nazistii ‚nostri' ajung rapid din urma, si organizeaza deja marsuri ‚anti-tiganesti', ‚campanii' de sterilizare a femeilor rrome, si chiar grupuri care stau de veghe in Timisoara ca sa apere cetatenii onesti de tiganii care vor sa le ia casele.

Basarabia – nostalgia dupa un teritoriu pierdut este deja o tema larg utilizata si destul de patetica a neo-nazistilor de pretutindeni. In cazul basarabiei, fara nici cea mai mica umbra de cunostinte istorice, si fara a cunoaste situatia sociala, economica si politica a statului numit moldova, neo-nazistii proclama peste tot necesitatea unirii cu ‚tara mama', de parca asta ar rezolva in mod magic toate problemele dintre nistru si tisa.

Anti-comunism – comunismul, si prin extensie tot ce tine de ‚stanga' e vazut ca ideologia politica a raului absolut. Din nou, fara sa stie prea multe despre comunism, decat ca a avut inchisori si ca a distrus biserici, gandirea extremei drepte raspunde la orice critica prin acuzatia de comunism (corelata cu francmason, membru al marii finante evreiesti, si tot asa), sau oleaca mai complex, prin ‚multiculturalism' sau ‚corect politic'.

Anti-maghiarismul – surprinzator sau nu, inca mai exista ura pentru unguri, desi de multe ori neo-nazistii romani arunca un ochi plin de invidie la cum brigazile paramilitare de pe langa Budapesta trateaza tiganii. Tema asta devine destul de plicticoasa dupa o vreme, asa ca nici n-o vom continua aici.

Sexismul – cate femei stiti ca activeaza in grupurile de extrema dreapta? Faptul ca sunt putine nu e pentru ca femeile ar fi mai putin dispuse la ura fascista, ci pentru ca aceste grupuri sunt de cele mai multe ori bazate pe un cult al masculinitatii care ar trebui sa deranjeze chiar si pe barbatul cel mai sigur pe sine. Si asta pentru ca e un cult al masculinitatii frustrate, practicat de barbati care au nevoie sa bata pe altii, sa se stie superiori altora, si sa stie ca ‚femeia' are un loc bine fixat in societate. Doar asa se pot ei simti cu adevarat barbati. De aceea nu veti gasi neo-nazist care sa nu vorbeasca impotriva avortului, sau care sa nu glorifice violenta ‚virila'. Si bineinteles, tema favorita e ura fata de cele si cei care nu sunt hetero-sexuali. Din nou, o ura prezenta din plin in societate, si care nu necesita eforturi prea mari de gandire pentru a o elabora in violenta. Pana la urma a fi nazist nu e asa greu. Dar ce e interesant si trist la aceasta ura e ca se bazeaza pe o spaima imensa. Intrebati orice barbat de ce e homofob si va va spune ceva de genul ‚pentru ca nu vreau sa fiu violat/pipait/agresat de un homosexual'. Bineinteles, nici unul din acesti barbati nu va ridica vreodata vocea impotriva violurilor si agresiunilor sexuale impotriva femeilor. E vorba de o frica uriasa, si poate ca e si vocea din adancul fiecaruia care ar incerca o experienta non-hetero, dar de frica pedepselor sociale prefera sa isi sublimeze dorintele. Sublimarea asta e ceea ce Statul capitalist face la perfectie, dar in cazul neo-nazistilor se transforma in violenta. Batai in plina zi, amenintari, injuraturi – asta e arsenalul neo-nazistilor, cu care foarte multi romani sunt de acord.

Nationalismul extrem – cei si cele care adopta ideile de extrema dreapta cred cu tarie ca romania e buricul pamantului. Incepand de la convigerea ferma ca dacii au inventat civilizatia, si pana la glorificarea istoriei si a eroilor ei (toti, barbati), si culminand cu exaltarea virtutilor limbii si a frumusetilor peisajului, neo-nazistii dovedesc mereu ca le-ar face bine sa mai calatoreasca prin ‚afara'. Ceea ce e si mai ingrijorator e ca aici, gandirea lor se pliaza perfect pe ideologia oficiala a statului ro, care ca oricare alt stat, nu gaseste alt mod de coeziune sociala decat de a inventa si perpetua mituri despre natiunea unica si glorioasa, care traieste aici de cand lumea.

Grupuri:

Noua Dreapta – de curand devenit partid, e poate cel mai activ grup extremist din ro.

Nationalistii Autonomi – cu ‚celule' in Timisoara, Bucuresti si alte orase, au postat pe site-ul lor o serie de mesaje rasiste. In Timisoara au organizat ‚Marsul contra mafiei tiganesti', si o campanie impotriva pedofiliei. Au organizat o ‚paza' a unei cladiri pe care o credeau amenintata de ‚mafia tiganeasca'. In urma ultimului scandal provocat, si-au dezactivat site-urile si au trimis amenintari cu moartea unor opozanti de-ai lor.

Miscarea Legionara – pe site-ul lor promoveaza idei, poezii, cantece si filme legionare

Apologeticum – un grup nationalist-ortodox, activeaza pe internet, promovand mesaje rasiste

Diverse alte grupuri activeaza prin cotloanele internetului si pe strazile oraselor din ro. Trebuie sa invatam sa identificam

aceste grupuri si sa le izolam pentru a nu le lasa sa-si practice ritualurile de ura si violenta!

Cateva concluzii:

- Gruparile de extrema dreapta sunt doar varful unui aisberg. Desi infricosatoare si destul de periculoase in violenta lor, ele nu sunt decat expresia mediului social din care provin. Daca reflectam la prejudecatile noastre de zi cu zi, la ceea ce spunem si facem, la felul in care ne raportam la cei si cele din jurul nostru, vom reusi sa ne deschidem mintile si sa avem mai usor empatie si sentimente pentru semeni. Astfel, fascismul va gasi teren sterp in mintile noastre.

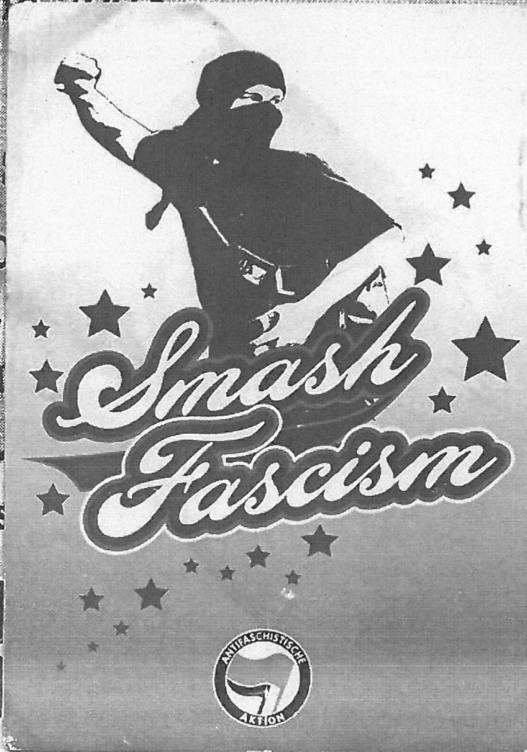
- Extrema dreapta actioneaza in armonie cu interesele Statului. Nu e vorba de nici o conspiratie, ci de simplul fapt ca mecanismele de functionare a Statului se suprapun perfect peste ideile fasciste: control social, privare de libertate, uniformizare, supraveghere, distinctia dintre aliati si dusmani, razboiul impotriva saracilor si asa mai departe. In acelasi timp, statul actioneaza prin spatele neo-nazistilor, dand mana libera mafiei, bancilor, marilor companii – sa perpetueze toate relele sociale care-i deranjeaza pe extremisti. Asta nu inseamna ca ne vom alia vreodata cu neo-nazistii pentru ca detestam Statul – inseamna doar ca ei nu pot disparea daca Statul nu dispare!

- Extrema dreapta e totodata expresia fidela a tot ce inseamna Capitalismul: competitie (‚cei mai puternici supravietuiesc'), elitism (‚cine nu munceste nu are nici un drept'), materialism (‚basarabia, pamant romanesc') si alienare totala intre indivizi. Trebuie sa re-cream legaturile dintre noi, sa restabilim solidaritatea, sa luptam impreuna impotriva a tot ce ne face mai putin umani si mai mult masini. Trebuie sa regasim bucuria de a trai cu ceilalti, de a striga si canta, de a face haos, de a crea, de a fi liberi si libere! De a iubi, pana la urma. Fascistii nu pot iubi pentru ca urasc prea mult. (iar Capitalismul iubeste doar profitul)

- Intr-o democratie adevarata toata lumea e anti-fascista! Nu vorbim de mascarada democratica a Statului capitalist; nici de panica liberalilor fata de orice e extrema, panica ce naste oroarea liberalilor si centristilor de zbucium, dezechilibru si risc al schimbarii. Semnalul de alarma anti-fascista pe care il tragem vine din convingerea ca politica nu e numai ce vedem la televizor, ci e ceea ce facem in fiecare zi: relatiile cu alti oameni, interactiunile, vorbele, deciziile, aliantele si prieteniile noastre – toate sunt politice. Asadar, nu lasati fascistii sa actioneze! – nici in mintile voastre, nici pe strazi, nici in cercurile voastre de prieteni, nici la scoala, serviciu, televizor, internet, si nici chiar in familie!

Romania; 9-15 Jun
@ @ @
al Anarchi
-Poland; 27-30
connected with .
STRATION AGAINST
rder Acti
emoving the eas
Resist

Cine esti tu sa judeci lumea

Cine esti tu sa lovesti in noi?

Te crezi superior, te crezi rasa pura

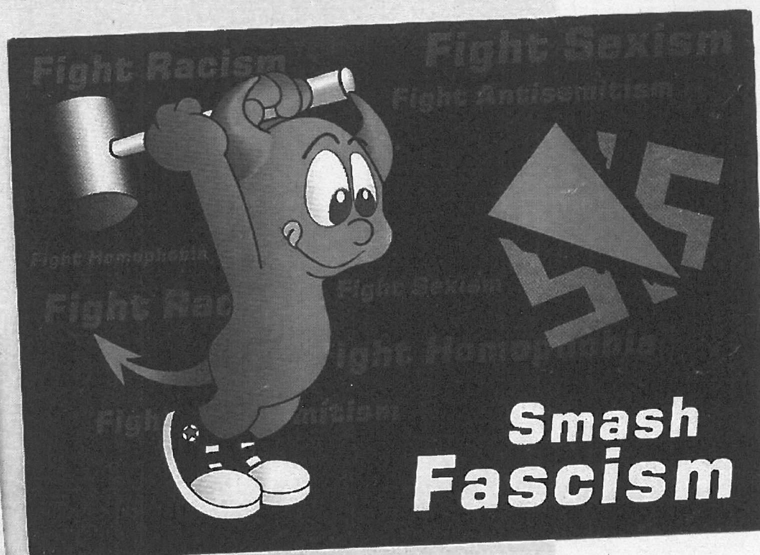
Dar rasa pura e numai puroi!

Cine esti tu sa scuipi aroganta

Printre miile de oameni loviti de nevoi?

Cine esti tu sa spui ca pamantul

Poate fi locuit doar de voi?

Marile orase sunt insangerate

Capetele rase cheama la razboi.

Frica si ura sunt din nou prezente

Ciuma ariana bantuie printre noi.

Norii negri ai urii se astern din nou

Filosofia mortii are-un nou ecou,

Frica si ura sunt din nou prezente

Nu lasati rasistii sa faca victime printre noi!

ALERTA ANTIFASCISTA!

Patru forme de organizare anarhistă/anarhică explicate

Am decis să scriu acest eseu pe motivul explicării diverselor ramuri ale anarhismului prin prisma modului în care se va concepe organizarea comunităților și a societăților. Pentru a sublinia anumite lucruri, voi folosi din când în când ca punct de plecare o comunitate fictivă formată din 100 de indivizi.

Pentru a începe, voi prezenta în doar câteva cuvinte ideea pe care ne vom centra: anarhismul neagă orice formă de ierarhizare și control al oamenilor pe motiv că aceasta consideră că umanitatea este destul de capabilă să se organizeze și să se conducă singură – astfel promovându-se conceptul de voluntariat. Tot ceea ce faci, faci voluntar. Astfel putem susține cu ușurință că modelul de organizare de tip anarhist, sau anarhic, este non-ierarhic și se face pe baza unui consens general. Deci, putem include discursul democrației directe. Acest lucru îl putem observa oriunde ierarhia este exclusă din discuție. În grupurile nonformale, grupuri de protestatari, mișcarea Occupy (din cauză că este destul de cunoscută), până și la întâlnirile oamenilor de pe o scară de bloc privind diverse situații care au legătură directă cu ei (vopsim sau nu casa scării?). Desigur, pot aduce în discuție și squaturile (unele) deoarece văd că ele sunt un motiv de dezbatere în ultima vreme în România. Aici grupul de ocupanți iau toate deciziile privind viitorul lor ca și grup cât și al rolului clădirii ocupate într-un mod direct și pe bază de consens, având un moderator (sau nu). Aceasta este forma cea mai simplă de organizare a unui grup după câteva principii ale anarhismului/democrației directe, care, desigur, sunt principii care au fost observate în lumea pe care o considerăm ca fiind primitivă – triburile – și din preistorie – antropologia fiind o știință care a ajutat și încă ajută la definirea anarhismului fără să-și dea seama (esigur, există și antropologi anarhiști, oameni precum David Graeber).

Spun și democrație directă pentru că avem de a face cu *demos*-ul, poporul, în cazul nostru grupul în sine care are *kratos*-ul, puterea, în mâinile lor. Desigur, acest mod de organizare se poate pune în practică ca și model direct de schimbare și decizie în grupuri mici (bine, când zic mici nu mă refer doar la câteva zeci de persoane, pot fi și sute și mii, dar nu la nivel național, de exemplu, unde apar numere de ordinul milioanelor). Dacă vorbim despre anarhism implementat la nivel mult mai larg, situația este un pic mai complicată, dar va fi explicată pe scurt o dată cu primul mod de organizare.

Acum să trecem la explicarea mai pe larg a diverselor ramuri ale anarhismului. Vom începe cu tipul organizării anarho-sindicaliste care este cea mai apropiată formă de organizare de ceea ce avem în ziua de astăzi – față de ce va urma după. Anarho-sindicalismul, fiind o tradiție foarte veche, are foarte multe lucruri în comun cu socialismul și comunismul, doar că adoptă o abordare etică total diferită. Guvernarea nu se face de sus în jos, precum am putut observa istoric la dictaturile așa numite comuniste, ci de jos în sus. Există o formă simbolică de ierarhie, dar aceasta depinde foarte mult de cei care nu au poziții ierarhice. Oamenii aflați în acele poziții pot fi schimbați oricând și, cel mai important, au o putere foarte limitată. Dacă Xulescu este purtătorul de cuvânt al Fabricii de unelte pentru grădinărit, apoi ăla îi este rolul până va fi schimbat. Desigur, trebuie să subliniez faptul că toate punctele de producție sunt deținute de către muncitori care decid ce și cum.

Avem grupul nostru de 100 de persoane. Majoritatea dintre ei lucrează în fabrici și uzine, câțiva sunt agricultori și ceilalți meșteșugari. Fabricile, uzinele, pământurile și uneltele necesare producerii sunt preluate de către oameni, ajungând să fie în posesia acestora. Pentru a fluidiza comerțul în interiorul comunității, au ales să creeze o formă simbolică monetară proprie. Cei care lucrează la fabrici și uzine se constituie în sindicate, cooperative sau grupuri, având putere absolută asupra fabricilor și uzinelor și a uneltelor din respectiva instituție. Uzina de tractoare decide că ar fi mai benefic dacă ar avea o persoană principală, care se ocupă de partea administrativă a uzinei, dar care poate fi schimbat oricând dacă nu le mai convine muncitorilor. De asemenea, au decis ca acest om să aibă același salariu ca toți ceilalți –salariul depinzând de cât câștigă uzina într-o lună, banii rămași de pe urma plăților materialelor necesare fiind împărțiți la câți muncitori lucrează în uzină. Deoarece fabrica de la care cumpără componentele pentru a face tractoare acceptă moneda simbolică acceptată de către comunitate, tranzacțiile se pot face ușor între cele două întreprinderi. Dar muncitorii de la Fabrica de rulmenți au decis să nu facă tranzacții cu ajutorul

ht decided to do a supermarket
got plenty of different reactions
ird looks, some got annoyed or
sts trying to join in for a while.

During those five minutes I was
ts comes up to my face literary

York where people started getting fed up with the large amount of empty lots in their neighbourhood but as there were fences around these places it was impossible to be able to plant things yourself. The answer was the seedbomb which made access to these empty spaces unnecessary.

monedei locale, aşa că trebuie să facă schimb. Ei ştiu că Uzina de tractoare necesită rulmenţi aşa că decid ca în schimbul rulmenţilor produşi de către fabrica lor să primească materia primă necesară pentru a o produce. Asta crează o legătură între Uzina de tractoare şi Oţelăria locală, care vor decide modul în care vor face schimbul – prin bani sau produse. În timpul acesta pe câmp se aud motoarele tractoarelor. Deoarece agricultorii posedă acuma direct tractoarele şi nu marii proprietari de pământuri, au decis că ar fi mai bine dacă ar ara mai mult teren, pentru a produce mai multă hrană. Pentru munca pământului nu sunt necesari foarte mulţi oameni, aşa că restul sunt direcţionaţi la cooperativa unde se cresc animalele şi se depozitează hrana brută. Dar mai sunt câţiva oameni care nu au loc de muncă, iar pâinea o importau pe vremuri dintr-o altă comunitate. Aşa că se decid să construiască o moară de grâu şi o brutărie.

Hrana este ieftină, curentul electric este ieftin, educaţia este gratuită. Desigur, în cazul în care comunitatea ar fi decis să abolească de tot banii, totul ar fi fost gratuit în interiorul comunităţii, doar produsele exportate fiind vândute sau la schimb cu alte bunuri.

Deci am putea susţine că anarho-sindicalismul este socialismul care nu a fost niciodată pus bine în practică. Unde toţi oamenii au un loc de muncă şi a hrana necesară vieţii şi muncii. Atâta tot că nu avem Securitate, Miliţie, partid unic, etc., ci doar cooperative, sindicate şi alte forme de organizare a muncitorilor. Majoritatea oamenilor sunt muncitori, în cazul de faţă. Anarho-sindicalismul se bazează pe producţie, atâta tot că se promovează producţia etică şi justă faţă de muncitor – să nu fie exploatat şi să fie recompensat pe deplin şi echitabil pentru munca depusă, plus faptul că are controlul asupra producţiei.

Un lucru important trebuie subliniat: femeile au aceleaşi drepturi ca şi bărbaţii. Se promovează foarte mult imaginii femeii puternice, educate şi capabile. Educaţia sexuală este un lucru important, femeia are un rol crucial în momentul în care cuplul se decide dacă să aibă copii sau nu, tot ea având şi dreptul la a decide dacă păstrează copilul sau nu. Deci putem discuta despre o mişcare feministă puternică în interiorul mişcării anarho-sindicaliste. Femeia are aceeaşi posibilitate de a crea şi produce precum are şi bărbatul, deci nu este ceva uimitor dacă în uzine vor lucra şi acestea. Este un drept al lor şi este inalienabil.

Interesant este tipul de educaţie promovat în anarho-sindicalism. După tipul Şcolii lui Ferrel, copiii au acces la foarte multă cultură generală nepolitizată, educaţie sexuală, şi, mai ales, este promovată imaginaţia prin diverse jocuri şi artă. Astfel, consideră anarho-sindicaliştii, copilul nu va fi crescut să fie muncitor sau agricultor, ci va avea destule cunoştinţe ca să decidă singur după aceea – poate să fie pictor, sau poet! Iar faptul că tu, ca şi copil, eşti crescut să fi om educat, un „om al societăţii" şi nu predestinat la soarta clasei tale sociale, este unul dintre pilonii acestei forme de organizare, distrugându-se astfel anumite bariere care sunt destul de prezente în societatea actuală.

Se promovează, de asemenea, sexualitatea bazată pe sentimente şi nu pe obligaţii (dispare insituţia căsătoriei), homosexualitatea şi, desigur, nudismul.

Această formă de organizare este acceptată şi de către alţi anarhişti, nu doar de către cei sindicalişti. În mare parte, este acceptată de căre formele clasice ale anarhismului, formele care au apărut şi s-au dezvoltat până prin anii 1950, când capitalismul a ajuns să fie un lucru global, fapt care a stimulat apariţia unor forme noi de anarhism, mai ales în perioada protestelor din Statele Unite ale Americii sau Franţa din anii 1960.

Dacă am discuta de anarho-sindicalism la scară mai largă, ar intra în discuţie reprezentanţii cooperativelor, comunităţilor, care au fost aleşi direct de către oameni. Ca să simplific un pic povestea, treaba ar suna aşa: comunitatea îşi alege unul sau mai mulţi reprezentanţi care să-i reprezinte, desigur, la diverse întâlniri ale acestora, la nivel regional, ca de exemplu. La respectiva întâlnire se iau decizii prin consens, care deciziile vor fi mai apoi transmise prin reprezentaţi comunităţilor din care fac parte. Dacă decizia convine comunităţii, aceasta va fi pusă în aplicare, iar în cazul în care nu convine, se vor prezenta motivele, se va face o nouă întâlnire unde se vor prezenta nemulţumirile tuturor comunităţilor şi se va găsi un numitor comun care să convină tuturora. Mai simplu decât atât nu se putea.

Desigur, ar fi mult mai multe de discutat pe acest subiect al organizării anarho-sindicaliste, dat fiind faptul că are o tradiţie foarte lungă şi a şi fost pusă în practică în Spania, în anii 1930, timp de câteva luni în două regiuni, timp în care a funcţionat foarte bine, crescând productivitatea acelor regiuni şi oferind locuri de muncă majorităţii locuitorilor de acolo – şi asta într-un timp foarte scurt!

O a doua formă de organizare ar fi comunele auto-sustenabile ne-industrializate, bazate pe agricultură, creşterea de animale sau permacultură. Aici deja discutăm despre forme mai descentralizate de organizare. Este vorba mai degrabă despre o „uniune” între indivizi sau grupuri restrânse, voluntare. Da, am putea egala imaginea aceasta cu viaţa rurală de odinioară. Toată lumea produce pentru sine şi pentru comunitate, pentru că posedă uneltele necesare pentru a face asta şi este capabil să şi le facă singur/ă. Agricultura de subzistenţă predomină aici. Diferenţa între această formă de organizare şi viaţa de la sat este că nu există primari, poliţie, sau orice fel de putere a statului. O altă diferenţă ar fi inexistenţa proprietăţii. Am uitat să subliniez la început că în anarhie nu există proprietate. Totul este la comun – aici mă refer la pământuri, clădiri, uneltele necesare producerii de bunuri şi nu la viaţa privată care aparţine individului şi numai individului. Desigur, discursul proprietăţii este o poveste lungă, deoarece unii au impresia că atunci când cineva susţine că proprietatea a fost abolită, absolut totul aparţine tuturora. Dar asta depinde de grup şi modul său de organizare, deoarece oamenii vor avea nevoie ca să aibă la comun exact uneltele şi metodele necesare producerii alimentelor şi bunurilor necesare lor. În rest, pipa lui X şi cutia de lemn a lui Y nu este de nici un interes nimănui, deci nu este la comun. Dar poate voi discuta despre aceasta o altă dată.

Grupul nostru de 100 de oameni trăieşte în câteva case, având la dispoziţie tot pământul din zonă. Comunitatea o va ara, producând hrana necesară care va fi la comun pentru toată lumea. Desigur, şi aici vorbim despre o diviziune a munci precum în anarho-sindicalism, doar că este mai limitată. Se fac doar unelte necesare producerii hranei şi câteva obiecte în plus, aferente vieţii, astfel încât atât femeile cât şi bărbaţii pot participa la producerea acestora.

Desigur, aici apare o comuniune mai mare cu natura, dat fiind faptul că întreg lanţul de producţie se bazează pe aceasta. Şi, desigur, putem începe să vorbim despre o diminuare a orelor de lucru. Dacă anarho-sindicaliştii sunt avocaţii celor 8 ore de lucru, în momentul în care întreaga comunitate participă numai şi numai la producţia celor necesare vieţii, orele de muncă scad, uneori existând posibilitatea să fie zile fără muncă fizică legată de această productivitate.

gutes, sie heilt. diese seltsame koinzidenz, dieser hinter den dingen verborgene sinn suggeriert die anwesenheit einer höheren intelligenz.

nettle

it is always a strange experience to

În cadrul acestei forme de organizare nu mai putem vorbi de un anumit tip de educaţie. Posibil acesta se va forma în timp şi spaţiu, sub forma unei combinaţii între cunoaşterea celor necesare în agricultură plus informaţii privind natura ce înconjoară comunitatea. Nici nu putem vorbi despre o educaţie instituţionalizată sau semi-instituţionalizată (desigur, asta este la latitudinea comunităţii, depinzând de dorinţa lor de apropiere sau îndepărtare de societatea ca şi tot). Deci copii vor învăţa ceea ce cunosc părinţii lor şi alţii din comunitate.

Desigur, aceste comune pot avea diverse caracteristici, putând fi comunităţi de vegetarieni (precum am aflat în articolul lui Vlad Bratuleanu, „Anarhismul în România” (1), se pare că pe teritoriul României s-a încercat facerea unei astfel de comunităţi prin 1930 şi ceva), nudişti, etc. Dar acestea sunt doar nişte caracteristici care nu depind de modul de organizare a comunităţii în sine.

O penultimă formă de organizare ar fi grupurile de vânători-culegători semi-sedentari. Spun semi-sedentari deoarece caracteristica de bază a vânător-culegătorilor este nomadismul, dar în cazul de faţă acest grup întreprinde şi o formă mai primitivă de agricultură, aceasta având nevoie de posibilitatea de depozitare a hranei. În cazul acesta comunitatea noastră de 100 de indivizi va trebui să se divizeze în 2 sau 3 grupuri mai mici, ca să funcţioneze mai bine. Este necesară această despărţire a grupului iniţial din cauza produselor care se găsesc în natură. Dacă avem de-a face cu un grup de 100 de oameni, într-un caz de semi-sedentarism, toate bunurile care se găsesc în jurul comunităţii se vor termina într-un ritm alert, scăzând posibilitatea regenerării acestora precum şi rata de găsire a acestora, în timp şi spaţiu grupul riscând să devină sedentar şi bazat doar pe agricultură. Dar în momentul în care discutăm despre un grup de maximum 30-50 de oameni, bunurile pot fi găsite mult mai uşor şi să satisfacă nevoile tuturora.

Această formă de organizare coincide cu momentul de tranziţie între perioada de câteva milioane de ani de hominizi şi oameni vânători-culegătoi şi agricultură, adică între acum 14.000 şi 10.000 de ani. Asta ca şi informaţie suplimentară.

Grupurile noastre vor produce astfel cereale şi legume şi vor culege restul de ierburi şi fructe din natură. Am putea vorbi despre un echilibru între agricultură şi vânător-culegător, în sensul în care este o perioadă secetoasă, iar hrana se găseşte

mai greu, există posibilitatea de a lăsa ceea ce se găseşte în natură şi să se consume ceea ce s-a produs. Este o formă de organizare pe care eu personal o consider destul de benefică şi uşor de pus în aplicare, deoarece agricultura se poate face în faţa sau în spatele blocului, iar pădurea şi câmpul sunt întotdeauna prezente – desigur, aici apare discursul recoltării etice, pe care o voi prezenta pe scurt un pic mai încolo.

Din cauză că nu este vorba despre agricultură larg răspândită, aceasta se poate face şi pe zone restrînse sau în mai multe zone de-odată, precum în pădure. Acest lucru facilitează atât omul cât şi animalele din jur.

Aici nu mai putem vorbi despre o diviziune vizibilă a muncii, deoarece uneltele necesare sunt şi mai puţine ca şi număr, iar posibilităţile de producţie la fel. Desigur, unele unelte se vor putea pasa din generaţie în generaţie – cele din piatră sau fier, ca de exemplu. Astfel, atât femeile şi bărbaţii pot întreprinde aceleaşi munci, fără să existe vre-un motiv de discriminare sau combatere a discriminării. Pentru că, fiind un grup restrâns, toţi indivizii sunt conştienţi de necesitatea muncii în comun.

Aici nu mai putem vorbi de nici-o formă de ierarhie. Poate că cineva se va dovedi a fi un individ capabil care va întreprinde diverse acţiuni în beneficiul grupului, dar acesta nu va fi liderul *de facto*, din cauză că nu va fi nevoie de aşa ceva. Mic şi compact, grupul este capabil să ia singur deciziile într-un timp foarte scurt – ca şi cum o clasă de liceu s-ar decide dacă să chiulească ori ba de la o materie.

Primele două forme de organizare permit apariţia supra-producţiei, care, istoric vorbind, poate aduce după sine un moment de natalitate crescută. Cu cât înaintăm în listă şi cu cât ajungem la forme de organizare mai simple, rata natalităţii şi a mortalităţii încep să fie aceaşi. Deja putem vorbi de faptul că grupul în sine, fără să-şi dea seama, se restrânge şi-şi găseşte un echilibru la un anumit număr de indivizi, număr cu care poate funcţiona. Desigur, în cazul în care natura face supra-producţia, va exista şansa ca grupul să crească, dar nu considerabil. Şi astfel ajungem la ultima formă de organizare, şi anume grupul de vânători-culegători nomazi.

Acest grup nu poate trece de 30 de persoane, deoarece după aceea nu mai este un grup mobil şi va fi greu de găsit hrana.

Mindful Occupation: Rising Up Without Burning Out

SING UP

Diviziunea muncii pe sexe dispare complet, iar cea pe vârste depinde de posibilităţile fizice ale indivizilor. Grupul în sine posedă doar câteva unelte necesare recoltării, vânătorii şi a preparării hranei. Şi desigur, hainele de pe ei şi adăpostul. Iar uneltele, atâta vreme cât nu sunt deteriorate şi se pot folosi, sunt pasate de la generaţie la generaţie. Dispare complet ideea unui ceva care ar putea aparţine cuiva, viaţa privată a individului există, dar nu cred că se va putea trece cu vederea din greşeală vre-o acţiune sau faptă a unuia dintre indivizi – fiind un grup foarte mic. Mai degrabă am putea vorbi despre o viaţă privată a grupului.

Grupul este compact, omogen, dinamic. Nu consumă mai mult decât necesită şi din când în când, când resursele încep să e împuţineze, se mută în altă parte. Când are ocazia, aruncă seminţe pentru a ajuta refacerea florei. Aceasta este recoltarea etică – în caz că vă întrebaţi. Şi toate studiile făcute arată faptul că un individ nu munceşte mai mult de 3-4 ore pe zi pentru a face rost de hrană. Economia dispare, deoarece nu se produc decât cele necesare grupului.

Acest tip de organizare este acceptat şi îndrăgit de către primitivişti şi anarhiştii verzi – şi de către mine. Şi insurecţioniştii aderă la această formă de convieţuire, dat fiind faptul că sunt mari inamici ai civilizaţiei ca şi tot ceea ce înseamnă aceasta, doar că adaugă anumite caracteristici, dar de ordin social.

Educaţia este făcută prin viu grai, din tată/mamă în fiu/fiică, plus cele ce se descoperă în natura care înconjoară grupul. Copilul învaţă strict necesarul, nimic mai mult, nimic mai puţin. Dacă doreşte să descopere mai multe, poate să o facă singur, dar grupul în sine păstrează doar educaţia strict necesară.

Un fapt foarte important, cel puţin din punct de vedere istoric este că acest mod de organizare a fost cel mai bun din punct de vedere nutriţional: indivizii consumau peste 600 de feluri de hrană (2), fie ea vegetală sau de sorginte animală, în paralel cu grupurile bazate pe agricultură unde se consumă doar plantele şi animalele domesticite şi crescute în propria ogradă, adică maxim câteva zeci. A fi vânător-culegător oferă posibilitatea unei largi varietăţi de hrană, sub diferite forme, pline de nutrienţi şi săruri necesare pentru sănătate. Chiar dacă acum 15.000 de ani un individ nu trăia mai mult de 35 de ani, decesului era, în mare parte din situaţii, cauzat de către răni pe care nu le puteau trata pe vremea aceea. În schimb, numărul bolilor era foarte mic, majoritatea

din ziua de astăzi apărând o dată cu sedentarismul şi agricultura deoarece o zonă cu sute şi mii de oameni aflaţi foarte aproape unii de ceilalţi favorizează epidemiile şi bolile cauzate de nutriţia proastă, în timp ce în momentul în care un grup se află la zeci de kilometri de un alt grup, aceste şanse scad aproape la 0. Din cauza aceasta unii anarhişti sunt convinşi că această formă de organizare ar fi cea mai benefică omului şi naturii – luând în calcul că acuma avem posibilităţi medicale inimaginabile acum câteva mii de ani şi posibilitatea de a o pune în practică la un nivel mai redus chiar dacă trăim în oraş.

În concluzie, aceste forme de organizare anarhistă sau anarhice sunt o parte importantă în cadrul mişcării anarhiste de pretutindeni. Desigur, formele de bază se pot schimba cu uşurinţă, depinzând de nevoia grupului. Se pot combina, se pot adăuga lucruri, dar la bază rămân aceleaşi. Nu mă pricep la concluzii, poate le veţi trage voi...

---

(1) Vlad Brătuleanu, „"Anarhismul în România", http://centruldecultura.wordpress.com/2012/05/23/anarhismul-in-romania-vlad-bratuleanu/

(2) Jared Diamon, „The Worst Mistake in the History of the Human race", http://www.ditext.com/diamond/mistake.html

Strada: proprietatea copiilor sălbatici de altădată

În fiecare zi când merg pe stradă mă uit de jur-împrejur să vad ce fel de oamenii o parcurg împreună cu mine. Văd tot felul de adulţi, îmbrăcaţi care mai de care, grăbiţi, violenţi în mişcările lor constante, vorbind la telefon despre bani, problemele lor în familie, meciuri de fotbal sau la o bârfă scurtă. Văd oameni fără un acoperiş deasupra capului, care cerşesc fie pentru bani, fie pentru o ţigară, unii oferind în schimb o glumă, o poveste despre un moment interesant din viaţa lor. Văd câini vagabonzi care stau în haite, dând din cozi într-un mod furtunos, unii se miros in fund, alţii se împerechează. Lătratul e la ordinea zilei. Văd maşini, biciclete, autobuze, copaci, mizerie, gropi în asfalt, coşuri de gunoi, ş.a.m.d., dar, unde sunt copiii? Unde sunt ţâncii ăia sălbatici, nebuni, puşi pe distrugerea proprietăţii private (voită sau nu), puşi pe bătăi amicale între prieteni (sau nu), puşi pe sporturi care au ca teren un cartier sau chiar întregul oraş? Unde-s lunetiştii care trag cu cornete de pe geam în oamenii de pe stradă? Nici punctele de la laser în ochi nu le mai văd. Unde sunt sălbaticii din oraşul ăsta? Unde au dispărut?

Îmi aduc aminte când eram eu mic (şi asta-i cât de cât recent) şi ieşeam din casa mea protectivă, călduroasă, confortabilă, afară, în sălbăticie, pe terenul de joacă a tuturor copiilor din oraş. De cum ieşeam din casa scării, mă simţeam un alt om/copil. Aveam o lume întinsă, dacă nu chiar infinită (asta era impresia mea în acea perioadă), o lume ce nu putea fi cuprinsă cu astea două mâini micuţe de copil, pline cu zgârieturi şi mizerie sub unghii (nu-mi plăcea să fiu curat pentru că ştiam că o sa fiu murdar de-ndată ce ieşeam din casă – ar fi fost doar o risipă de apă). O lume plină cu posibilităţi, aşa cum o văd noile generaţii, acuma, prin prisma televizorului si a internetului.

Acum 10 sau mai mulţi ani, lumea de îi încântă aşa de tare pe ţâncii ăştia noi, civilizaţi, deştepţi, cu mai multe posibilităţi pentru viitor (sunt ironic) şi cu nasul pe sus, ne aparţinea nouă, copiilor de atunci. Pentru că pe terenul din spatele blocului se petreceau o droaie de lucruri.

Pe atunci nu era încă la modă (cel puţin în oraşul meu natal) să construieşti peste tot. Erau foarte multe zone goale şi neîngrijite, cu balansoare, leagăne şi altele de acest gen, iar în jurul lor, din cauză că adulţilor nu le prea păsa de spatele blocului (poate din cauză ca acel teren ne aparţinea nouă?), creştea o iarbă foarte înaltă. Erau şi copaci, erau şi câini, care ne erau prieteni, un şobolan mai trecea din când în când pe cărarea ce străbătea jungla asta de ierburi înalte. Şi era linişte şi pace peste tot.

Iar pe acest teren se petrecea totul. Se formau grupuri, fără să vrei, grupuri strânse de „luptători de gherilă", cu vârste cuprinse între 4 şi 12 sau chiar 13 ani. Grupuri compacte, unde singurul motiv de discriminare era vârsta, nicidecum naţionalitatea sau rasa. Da, ăia mari întotdeauna se dădeau rotunzi că cine sunt ei, că sunt deştepţi, puternici, că au nu ştiu ce cărţi de joc cu nu ştiu ce personaje dintr-un desen animat. Dar, aşa cum s-au auto-intitulat ei şefi de grup, la fel de uşor puteau să nu mai fie, prin voia celorlalţi din grup. Deci, era democraţie pură, naturală, nelimitată.

De ce spun că erau grupuri de luptători de gherilă? Pentru că toţi eram echipaţi cu tuburi simple sau puşti complexe şi cu zeci de hîrtii pentru a face cornete. Eram întotdeauna pregătiţi. Eram un fel de miliţie. În acelaşi timp eram si cercetaşi, sportivi, comercianţi, vânători-culegători, independenţi. Nu aveam teritorii, totul ne aparţinea – nu credeam, adică, nici nu înţelegeam conceptul de „proprietate privată", eram mult prea mici pentru asta. Nimica nu scăpa de sub mâinile noastre. Orice găseam şi părea a fi ceva interesant, era instant valorificat prin comerţul făcut cu alte grupuri, fie din acelaşi teren din spatele blocului, fie de la un alt bloc. Fie că era vorba de o sticlă goală de Coca-Cola, întotdeauna era vre-un copil care se dădea pe bicicletă si dorea sticla aceea pentru a o pune la roata din spate – ca să sune precum o motocicletă. În schimb, acel copil dădea ce avea la sine. Orice. Uneori se mai întâmpla să ofere chiar si cheile de la apartamentul său, pentru că acesta nu ştia ce reprezintă în sine locuinţa unde trăia. Pentru el/ea, era doar un spaţiu unde dormea, mânca şi trăiau părinţii lui. Nu era neapărat casa lui. Casa lui era pe străzi. Acel lucru care era format din camere cu patru pereţi era „casa" pe care i-au indus-o părinţii lui. Ei l-au făcut pe copil să accepte că apartamentul era „casa" lui. Pentru că dacă întârzia şi cu câteva minute „acasă", era certat. Pentru că „acasă" mâncai, părinţii considerând ca este mai bine să mănânce la masă cu ceilalţi membrii ai familiei, la masa unde se împărţea doar în trei, în patru...nu afară, unde copilul ar fi avut tendinţa de a împărţi, în primul rând, cu prietenii săi, apoi, dacă mai rămânea, şi cu ceilalţi – o tendinţă, care, cred eu, este naturală; îţi ajuţi semenii, nu discriminezi.

Iar dacă copilul îşi pierdea cheile de la „casă", părinţii îl certau. Îl certau pentru că acel copil care nu poate să conceapă ce este „proprietatea privată" tocmai ce a pierdut cheia care oferă oricui care o găseşte, accesul. Aşa că, în timp şi spaţiu, acceptă noua casă, dar nu de bună voie. Este silit să o facă, prin fel şi fel de acte. Uneori este o casă paşnică, alteori joacă rol de închisoare, pentru că doar între patru pereţi poţi pedepsi pe cineva: îl pui la un colţ şi-l obligi să se gândească la ceea ce a făcut (dacă a distrus ceva ce aparţine cuiva, uite aşa am descoperit modul brutal prin care este indus conceptul de „proprietate privată" în mintea unui copil – dacă strici ceva ce aparţine altcuiva, eşti pedepsit, pălmuit, ţi se interzic lucruri, dacă ai grijă de proprietatea privată, totul este bine, îţi poţi continua viaţa liniştit).

ich habe bemerkt

wake earlier than the flies

Desigur, să continuăm povestea centrală.

Copiii din spatele blocului şi-au creat, singuri, o lume proprie, utopică, unde nu există proprietate privată, ci doar proprietate comună, apărată prin forţe proprii, îngrijită prin forţe proprii, exploatată prin forţe proprii. Este vorba, mai precis, despre un sistem complex de relaţii sociale, un sistem în care fiecare individ poate deveni ceea ce-şi doreşte şi este capabil să facă. Toţi sunt comercianţi, cel mai preferat dintre mărfuri fiind divertismentul. Eu, cel puţin, făceam comerţ cu maşini, în schimb cerând piese de Lego. Împreună cu partenerul meu de „afaceri", stabileam ce bucăţi de Lego mi-ar trebui mie şi câte este el/ea dispus/ă să dea în schimbul unei maşinuţe. Interesant e că totul se baza pe respect reciproc, deoarece în momentul în care stabileam că amandoi suntem dispuşi la o astfel de afacere, nu aveam bunurile

asupra noastră. Pentru că noi nu promovam o piaţă de desfacere, unde fiecare venea cu bunurile sale şi le prezenta tuturora. Nu. La noi era comerţ spontan. Iar după ce stabileam ce şi cum, fiecare fugea acasă pentru a lua cele necesare. Ne întâlneam în acelaşi loc, făceam schimbul şi asta era tot. Niciodată nu erau certuri după aceea. Nu erau nemulţumiri. Şi nu erau incluşi banii. Era troc.

Din când în când se mai făceau incursiuni în „teritoriile inamice", pe jos sau pe biciclete. Echipaţi cu tuburile şi cu cornetele deja făcute, mergeam în grupuri până într-un punct, ne despărţeam şi începeam raidul. Căutam locuri interesante, unde ne puteam juca, obiecte pe care să le luăm drept suveniruri, uneori distrugeam porţile de fotbal, aruncând pietrele ce desemnau poarta după tufişuri. Gândindu-mă mai bine, să distrugi porţile de fotbal era cea mai mare insultă adusă unui grup. Daca grupul-victimă ştia cine sunt vinovaţii, ar fi putut ieşi cu bătaie, sau cu incursiuni în teritoriile vinovaţilor. Şi, apoi, după un timp, ne regrupam şi ne întorceam în spatele blocului pentru a ne da mari şi a face comerţ.

Aşa se câştiga prestigiul: prin acţiuni, nu prin cine erai tu. Se puncta dacă erai brav, dacă erai tacticos...

Am uitat să specific ceva foarte important: pentru noi nu exista timp. Nu aveam ceasuri, telefoane, nu ştiam niciodată cât este ceasul. Şi asta făcea ca totul să fie şi mai interesant. Ne bazam pe instinctele noastre, după căldură, după soare, după cantitatea de lumină de afară. Şi, de cele mai multe ori, ştiam cu aproximaţie cât este ceasul. Dar asta ne era de folos doar când trebuia să mergem „acasă", pentru a nu ne enerva părinţii. Nu vroiam să fim certaţi sau pedepsiţi pentru că am întârziat.

Aş putea continua cu poveştile zile întregi, cele mai interesante fiind acelea când erau luptele de gherilă în sine. Când ne strângeam 10-15-20 de copii să ne batem cu cornete. Erau echipele, aveam zona delimitată după străzi, nu aveam reguli, nu aveam o durată maximă de joc. Acestea puteau să se oprească seara la ora 8 şi să continue pe parcursul zilelor următoare. Aveam voie să ne ascundem oriunde, să atacăm după propriile tactici, aveam zone de regrupare, „unităţi speciale" formate din copii care aveau cele mai bune puşti sau ţinta foarte bună. Adică, necesitau foarte multă imaginaţie şi muncă în echipă. Noi nu eram un Stat în Stat. Noi eram o haită de copii liberi, care ştiau să facă de toate, de la a se aproviziona, până la a se apăra singuri. Eram unul pentru toţi şi toţi pentru unul. Funcţionam ca un organism, un organism ce putea fi oprit doar de către adulţi. Pentru că ei considerau că e prea multă violenţă pe străzi. Pentru că ei considerau că ne putem răni. Că putem fi răniţi. Nu vroiau să ne lase să simţim realitatea. Să simţim greutăţile existenţei de zi cu zi, aşa cum eram noi capabili să o facem la vârsta aceea. Şi au reuşit. Ne-au introdus televizorului, calculatorului...şi ne-au şăsat sa fim prostiţi de către acestea. Eram mult prea mici ca să ne dăm seama în ce ne băgăm.

...THEY CLEANED
ETHER, AND AFTER JUST
A NEW FOREST AMAZED
E PEOPLE IN THE CITY.

Pentru că astăzi nu mai văd niciun luptător pe străzi, niciun ţânc prost, nebun, descurcăreţ care să lupte pentru propriile idealuri. Care să aibă parte de prietenii formate ca urmare a unor evenimente, a unor jocuri complicate, dinamice, sălbatice, care să fie purtate pe străzile unui oraş care opresează, şi, ca să-l reamintesc pe Feral Faun, civilizează. Pe vremuri, străzile aparţineau copiilor. Acuma, acestea aparţin unui sistem opresiv, capitalismului şi omului modern, grăbit, stresat, bolnav psihic şi fizic. Iar nouă ne-au rămas doar amintirile.

Cativa din prietenii nostri:

Biblioteca alternativa http://biblioteca-alternativa.noblogs.org/

Centrul de cultura anarhista http://centruldecultura.wordpress.com/

Leave me alone http://leavemealonezine.blogspot.hu/

Gluga neagra http://www.gluganeagra.ro/

Atelierul d.i.y. http://atelierdiy.gluganeagra.ro/

Indymedia ro http://admin.romania.indymedia.org/

Cealalta istorie http://cealaltaistorie.wordpress.com/

